

Anonymizované znenie

Preklad

C-50/22 - 1

Vec C-50/22

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

25. január 2022

Vnútroštátny súd:

Cour d'appel de Paris

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

16. december 2021

Odvolateľka:

SOGEFINANCEMENT

Odporcovia:

RW

UV

[omissis]

COUR D'APPEL DE PARIS (ODVOLACÍ SÚD PARÍŽ, FRANCÚZSKO)

Sekcia 4 – senát 9 – A

ROZSUDOK O PODANÍ NÁVRHU NA ZAČATIE PREJUDICIÁLNEHO KONANIA

NA SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE ZO 16. DECEMBRA 2021

[omissis]

ODVOLATEĽKA

Spoločnosť SOGEFINANCEMENT, zjednodušená akciová spoločnosť, zastupovaná svojimi zákonnými zástupcami, bytom v sídle spoločnosti

[omissis]

92724 NANTERRE CEDEX

[omissis]

ODPORCOVIA

RW

[omissis]

93160 NOISY LE GRAND

[omissis]

UV

[omissis]

93160 NOISY LE GRAND

[omissis] [formálne náležitosti]

SKUTKOVÝ STAV, KONANIE A NÁVRHY ÚČASTNÍKOV KONANIA

Dňa 5. novembra 2011 spoločnosť Sogefinancement poskytla RW a UV osobný úver vo výške 15 362,90 eura, splatný v 84 mesačných splátkach v sume 430,85 eura, bez poistenia, s pevnou ročnou úrokovou sadzbou 7,60 %.

Dňa 20. októbra 2015 sa účastníci konania dohodli na reštrukturalizácii dlhu vo výške 15 362,90 eura, splatného v 83 mesačných splátkach v sume 258,54 eura od 15. decembra 2015.

Tribunal d'instance du Raincy (Prvostupňový súd Raincy, Francúzsko), na ktorý spoločnosť Sogefinancement podala žalobu, ktorou sa domáhala predovšetkým toho, aby bola RW a UV uložená povinnosť splatiť zostatok dlhu, rozsudkom vydaným 25. januára 2018 v kontradiktórnom konaní rozhodol takto:

- žaloba o zaplatenie je prípustná,
- zmluva, ktorú účastníci konania uzavreli 5. novembra 2011, je neplatná,
- uplatní sa článok 1231-6 code civil (občiansky zákonník) a článok L. 313-3 code monétaire et financier (menový a finančný zákonník),
- RW a UV sú povinní zaplatiť spoločnosti Sogefinancement sumu 1 309,65 eura na základe úverovej zmluvy, pričom táto suma nebude úročená,
- vzhľadom na článok L. 311-48 (teraz L. 341-8) code de la consommation (spotrebiteľský zákonník) suma, ktorú dlhujú RW a UV, bude znížená o úroky vo výške zákonom stanovenej úrokovej miery, vypočítané z úrokov inkasovaných veriteľom,
- RW a UV sa udeľuje lehota na zaplatenie, pričom musia dlh splatiť v šiestich mesačných splátkach po 200 eur a poslednú splátku bude tvoriť zostatok dlhu; v opačnom prípade budú zostávajúce dlžné sumy okamžite splatné v plnej výške,
- v zostávajúcej časti sa žaloba spoločnosti Sogefinancement zamietla.

Prvostupňový súd najprv preskúmal prípustnosť žaloby a následne uplatnil *ex offio* žalobný dôvod založený na porušení článku L. 312-25 spotrebiteľského zákonníka, pričom konštatoval, že keďže finančné prostriedky boli príjmom úveru vyplatené menej ako sedem dní od prijatia úverovej ponuky, zmluva je neplatná v súlade s článkom 6 občianskeho zákonníka.

Vyhlásením z 24. mája 2018 sa spoločnosť Sogefinancement proti tomuto rozhodnutiu odvolala.

V posledných návrhoch, ktoré podala 8. februára 2021, odvolateľka navrhuje, aby odvolací súd:

- zrušil napadnutý rozsudok alebo prinajmenšom ho vyhlásil za neplatný v celom rozsahu,
- zamietol všetky návrhy RW a UV,

- vyhlásil za neprípustný alebo subsidiárne zamietol žalobný dôvod založený na neplatnosti zmluvy,
- vyhlásil za neprípustný a zamietol návrh príjemcov úveru na zánik nároku na zmluvné úroky,
- konštatoval, že bolo rozhodnuté o predčasnom splatení úveru, a subsidiárne rozhodol o ukončení úverovej zmluvy,
- uložil RW a UV spoločnú a nerozdielnú povinnosť zaplatiť jej sumu 13 974,41 eura spolu s úrokmi v ročnej zmluvnej sadzbe 7,60 % od 31. júla 2018, v hotovosti alebo formou platných potvrdení týkajúcich sa úhrad uskutočnených po 30. júli 2018,
- subsidiárne v prípade neplatnosti zmluvy uložil odporcom spoločnú a nerozdielnú povinnosť zaplatiť jej sumu 28 000 eur ako vrátenie požičaného kapitálu spolu s úrokmi v zákonom stanovenej sadzbe a konštatoval, že sú naďalej povinní uhradiť sumu 517,40 eura spolu s úrokmi v zákonom stanovenej sadzbe,
- subsidiárne v prípade zániku nároku na zmluvné úroky uložil RW a UV spoločnú a nerozdielnú povinnosť zaplatiť jej sumu 2 504,36 eura spolu s úrokmi v zákonom stanovenej sadzbe od 6. marca 2017,
- zamietol návrh RW a UV na stanovenie dodatočnej lehoty a subsidiárne vyhlásil pohľadávku za okamžite splatnú v prípade nedodržania čo i jednej splatnosti,
- uložil im povinnosť zaplatiť jej sumu 1 000 eur v súlade s článkom 700 code de procédure civile (občiansky súdny poriadok).

Odvolateľka na základe ustanovení článkov L. 311-14 a R. 632-1 spotrebiteľského zákonníka v znení uplatniteľnom na prejednávajúcu vec tvrdí, že prvostupňový súd nemohol *ex officio* vyhlásiť zmluvu za neplatnú, lebo jedine spotrebiteľ sa môže dovolávať ochranného ustanovenia verejného poriadku. Odvolateľka v tomto smere namieta prekročenie právomoci. Tvrdí, že neplatnosť zmluvy nie je možné namietat' po uplynutí päťročnej premlčacej lehoty podľa článku L. 110-4 code de commerce (obchodný zákonník).

Navyše poukazuje na to, že sedemdnáťročná lehota na uvoľnenie finančných prostriedkov bola dodržaná, a namieta, že ide o zmenu interného postupu „*uvoľnenia*“ prostriedkov s ich skutočným vyplatením príjemcom úveru. Uvádza, že príjemcovia úveru nezdokladovali dátum, ku ktorému inkasovali finančné prostriedky.

Podrobne uvádza výšku svojej pohľadávky.

Nakoniec namieta premlčanie nároku RW a UV v súvislosti so zánikom práva na zmluvné úroky.

V návrhoch predložených 29. októbra 2018 RW a UV navrhujú, aby odvolací súd:

- potvrdil napadnutý rozsudok v celom rozsahu s výnimkou bodu, v ktorom stanovil výšku istiny pohľadávky spoločnosti Sogefinancement na 1 309,65 eura,
- uložil im spoločnú a nerozdielnu povinnosť zaplatiť odvolateľke istinu vo výške 517,40 eura spolu s úrokmi v zákonom stanovenej sadzbe vzniknuté od doručenia tohto rozsudku,
- subsidiárne nariadil zánik nároku na zmluvné úroky v neprospech spoločnosti Sogefinancement a priznal im dlhšie platobné lehoty na splatenie dlhu,
- zamietol návrhy spoločnosti Sogefinancement a uložil jej povinnosť zaplatiť im sumu 2 000 eur na základe článku 700 občianskeho súdneho poriadku.

Odporcovia tvrdia, že skutočnosť, že uplatniteľné ustanovenia majú povahu verejného poriadku, je dôvodom na to, aby prvostupňový súd namietal *ex officio* neplatnosť zmluvy na základe článku L. 141-4 spotrebiteľského zákonníka. Vzhľadom na článok 2224 občianskeho zákonníka ďalej tvrdia, že päťročná lehota na premlčanie návrhu na vyhlásenie neplatnosti neplynie od dátumu uzavretia zmluvy, ale odo dňa, keď sa nositeľ práva dozvedel alebo sa mal dozvedieť o skutočnostiach, na základe ktorých môže podať žalobu, v tomto prípade odo dňa pojednávania na prvostupňovom súde.

Tvrdia, že odvolateľka nedodržala sedemdnňovú lehotu na uvoľnenie finančných prostriedkov, upravenú v článku L. 311-14 spotrebiteľského zákonníka v znení uplatniteľnom na prejednávajúcu vec, a prekvapuje ich, že banka nezdokladovala dátum prevodu finančných prostriedkov poskytnutých ako úver.

Uvádzajú, že zrušenie úrokov je odôvodnené z hľadiska článku 1343-5 občianskeho zákonníka, a poukazujú na chybu vo výpočte nesplatennej sumy, ktorej sa dopustil prvostupňový súd.

Poukazujú na svoju neistú finančnú situáciu.

[omissis] [procesné úvahy]

Tento súd prijal pripomienky účastníkov konania a stanovisko prokuratúry a následne rozsudkom vydaným 1. júla 2021 požiadal Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) o stanovisko k týmto dvom otázkam:

- Môže súd vzhľadom na článok L. 141-4, teraz článok R. 632-1 spotrebiteľského zákonníka, článok 6 občianskeho zákonníka, článok L. 110-4 obchodného zákonníka a výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorý podal Súdny dvor Európskej únie, pokiaľ ide o úlohu súdu pri dodržiavaní ustanovení verejného poriadku v oblasti európskeho

hospodárstva, *ex off*o namietat' neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere najmä na základe článku L. 312-25 spotrebiteľského zákonníka po uplynutí päťročnej premlčacej lehoty, ktorú je možné uplatniť vo vzťahu k zmluvnej strane?

– Môže súd vzhľadom na článok L. 141-4, teraz článok R. 632-1 spotrebiteľského zákonníka, článok 6 občianskeho zákonníka, článok L. 110-4 obchodného zákonníka, články 4 a 5 občianskeho súdneho poriadku a výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorý podal Súdny dvor Európskej únie, pokiaľ ide o úlohu súdu pri dodržiavaní ustanovení verejného poriadku v oblasti európskeho hospodárstva, konštatovať neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere najmä na základe článku L. 312-25 spotrebiteľského zákonníka, ak ani jedna zo strán nepožiadala o zrušenie zmluvy?

Dňa 21. októbra 2021 Cour de cassation (Kasačný súd) vydal stanovisko, podľa ktorého má súd prejednávajúci spor položiť tieto otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súlade s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Odvolateľka predložila 30. novembra 2021 pripomienky, v ktorých poukazuje na to, že článok L. 311-17 spotrebiteľského zákonníka, podľa ktorého nie je možné poskytnúť finančné prostriedky pred uplynutím sedemdnňovej lehoty, len nepriamo súvisí s článkom 14 uvedenej smernice, a navrhuje formulovať dve prejudiciálne otázky v tom zmysle, aby odkazovali na zásadu právnej istoty a procesnej autonómie štátov.

Odporcovia oznámili 10. novembra 2021, že nemajú pripomienky k prípadnému podaniu návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

[omissis]

ODÔVODNENIE ROZHODNUTIA

Je nesporné, že na spor sa vzťahujú ustanovenia článku L. 311-1 a nasl. spotrebiteľského zákonníka v znení zákona č. 2010-737 vyhláseného 1. júla 2010, ktorým sa do vnútroštátneho práva preberajú ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 (teraz článok L. 312-1 a nasl. uvedeného zákonníka).

Prvostupňový súd konštatoval *ex off*o neplatnosť spornej úverovej zmluvy v dôsledku toho, že finančné prostriedky boli príjmom úveru poukázané pred uplynutím lehoty na odstúpenie od zmluvy v rozpore s bývalým článkom L. 311-14 (teraz článok L. 312-25) spotrebiteľského zákonníka.

Odvolateľka prvostupňovému súdu vytýka, že prekročil svoje právomoci, pričom poukazuje na to, že jedine zmluvná strana môže namietat' neplatnosť zmluvy na základe týchto ustanovení, ktoré zodpovedajú ochrannému verejnému poriadku. Pripomína, že konštatovaná neplatnosť je relatívna a že spotrebiteľ má možnosť

potvrdiť zmluvu, ktorá má byť zrušená. Zdôrazňuje, že príjemcovia úveru sa v konaní na prvostupňovom súde nedomáhali zrušenia zmluvy ani nenamietali porušenie článku L. 312-25.

Odvolateľka ďalej poukazuje na to, že prvostupňový súd nemohol *ex off*o uplatniť žalobný dôvod spôsobilý viesť k zrušeniu zmluvy po uplynutí premlčacej lehoty, v ktorej sa môžu domáhať zrušenia zmluvy samotní príjemcovia úveru.

Oporcovia sa v konaní na odvolacom súde stotožňujú s odôvodnením rozsudku, ktorého potvrdenie žiadajú. Tvrdia, že prvostupňový súd bol oprávnený uplatniť v kontradiktórnom konaní *ex off*o ustanovenie verejného poriadku napriek tomu, že oni sami nenavrhli zrušenie zmluvy.

Odkazujúc na články 1179 a 1180 občianskeho zákonníka tvrdia, že ustanovenia verejného poriadku v oblasti spotrebiteľských úverov sú spojené s absolútnou neplatnosťou, ktorú môže navrhnúť akákoľvek dotknutá osoba, ako aj prokuratúra, a že premlčacia lehota začína plynúť dňom, keď sa osoba, ktorá namietala neplatnosť, dozvedela o nezrovnalosti, t. j. v prejednávanej veci, pokiaľ ide o súd, dňom podania žaloby alebo dňom pojednávania.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS bola do vnútroštátneho francúzskeho práva prebratá zákonom č. 2010-737 z 1. júla 2010, ktorý priamo uplatňuje vnútroštátne súdy.

Podľa článku 14 tejto smernice:

„1. Spotrebiteľ môže od zmluvy o úvere odstúpiť bez uvedenia dôvodu do štrnástich kalendárnych dní.

Táto lehota na odstúpenie od zmluvy začína plynúť:

- 1. buď dňom uzavretia zmluvy o úvere, alebo*
- 2. dňom, keď sú spotrebiteľovi doručené zmluvné podmienky a informácie v súlade s článkom 10, ak tento deň nasleduje po dni uvedenom v písmene a) tohto pododseku.*

...

7. Tento článok sa uplatňuje bez toho, aby bolo dotknuté akékoľvek ustanovenie vnútroštátneho práva, ktorým sa ustanovuje čas, počas ktorého sa zmluva nemôže začať plniť.“

Podľa článku 22 *„členské štáty zabezpečia, aby sa spotrebiteľia nesmeli vzdať práv, ktoré sa im priznávajú podľa ustanovení vnútroštátneho práva, ktorými sa vykonáva táto smernica alebo ktoré zodpovedajú tejto smernici“.*

Podľa článku 23 „členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijímú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce“.

Článok L. 311-14 spotrebiteľského zákonníka v znení uplatniteľnom na spor (teraz článok L. 312-25) stanovuje: „Počas lehoty siedmich dní od prijatia zmluvy príjemcom úveru nesmie veriteľ príjemcovi úveru alebo na jeho účet, ani príjemca úveru veriteľovi, poukázať nijakú platbu v nijakej forme a z nijakého dôvodu. Počas tejto lehoty nesmie príjemca úveru v súvislosti s predmetnou transakciou vykonať nijaký vklad v prospech veriteľa alebo na jeho účet. Ak príjemca úveru podpíše povolenie na inkaso zo svojho bankového účtu, platnosť a nadobudnutie účinnosti tohto povolenia sú podmienené platnosťou a nadobudnutím účinnosti úverovej zmluvy.“

Treba poukázať na to, že toto ustanovenie patrí do rámca odseku 7 už citovaného článku 14.

Vnútroštátne právo pripúšťa, že vyplatenie finančných prostriedkov, ktoré sú predmetom úveru, pred uplynutím sedemdnovej lehoty, má za následok neplatnosť zmluvy v súlade s článkom 6 občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje, že dojednaniami jednotlivcov sa nemožno odchýliť od právnych predpisov, ktoré súvisia s verejným poriadkom a dobrými mravmi. Zrušenie zmluvy má za následok, že príjemca úveru musí vrátiť požičaný kapitál.

Podľa článku L. 141-4, teraz článku R. 632-1 spotrebiteľského zákonníka „súd sa môže ex offo odvolať na všetky ustanovenia tohto zákonníka v sporoch, ktoré vznikli z jeho uplatňovania. Po prijatí pripomienok účastníkov konania bez návrhu vylúči uplatnenie doložky, ktorej protiprávna povaha vyplýva z prejednávanych skutočností“.

Podľa článku L. 311-52 spotrebiteľského zákonníka „veriteľ musí v prípade úpadku príjemcu úveru podať žalobu o zaplatenie v lehote dvoch rokov od udalosti, na ktorej je žaloba založená, inak nastáva preklúzia“.

Podľa článku L. 110-4 obchodného zákonníka „záväzky, ktoré vznikli v rámci obchodov medzi obchodníkmi alebo medzi obchodníkmi a neobchodníkmi, sú premlčané po piatich rokoch, ak sa na ne nevzťahuje kratšia osobitná premlčacia lehota“.

Podľa článku 2224 občianskeho zákonníka „osobné žaloby alebo žaloby o nehnuteľnosti sú premlčané po piatich rokoch odo dňa, keď sa nositeľ práva dozvedel alebo sa mal dozvedieť o skutočnostiach, na základe ktorých môže podať žalobu“.

Na žaloby podané spotrebiteľom – vrátane žalôb o neplatnosť zmluvy –, akými sú návrhy na zrušenie zmluvy, ktoré spotrebiteľ podá vo forme námietky, sa vzťahuje premlčacia lehota piatich rokov od uzavretia zmluvy, ktorú upravuje článok 110-4 obchodného zákonníka, ako aj článok 2224 občianskeho zákonníka. Tieto pravidlá premlčania však spotrebiteľovi nebránia v tom, aby za akýchkoľvek okolností uplatnil voči žalobe o zaplatenie vecný dôvod obrany, ktorý môže mať za následok úplné alebo čiastočné zamietnutie návrhu veriteľa, pričom z neho neplynie nijaká iná výhoda.

Súdny dvor rozhodol, že stanovenie primeraných lehôt na podanie žaloby v podobe premlčacích lehôt nie je spôsobilé v praxi znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv priznaných spotrebiteľovi. Cieľom týchto lehôt je znemožniť, aby bola zmluva donekonečna spochybňovaná, a teda zohľadňujú základnú zásadu právnej istoty (rozsudok zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C-40/08).

Zároveň však rozhodol, že zásada účinnosti ustanovení citovanej smernice bráni tomu, aby sankcia spočívajúca v neplatnosti úverovej zmluvy spojená s povinnosťou vrátiť finančné prostriedky bola podmienená tým, že neplatnosť namietne spotrebiteľ v trojročnej premlčacej lehote (rozsudok z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18).

V dôsledku toho je potrebné položiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku v nižšie uvedenom znení.

Okrem toho podľa článkov 4 a 5 občianskeho súdneho poriadku „*predmet sporu je určený jednotlivými návrhmi účastníkov konania*“ a „*súd rozhodne o všetkých návrhoch a len o návrhoch*“.

Tieto ustanovenia, ktoré vyplývajú z procesnej autonómie štátov, bránia tomu, aby súd rozhodol *ultra petita*.

„*Dispozičná zásada*“ uznaná v práve Európskej únie najmä v rozsahu, v akom prispieva k právnej istote, rovnako vylučuje, aby súd vytvoril protinávrh.

Článok L. 141-4, teraz článok R. 632-1 spotrebiteľského zákonníka však s cieľom zaručiť účinnosť ochrany, ktorú spotrebiteľovi priznáva citovaná smernica, stanovuje, že súd sa môže *ex offio* odvolať na všetky ustanovenia tohto zákonníka v sporoch, ktoré vznikli na základe jeho uplatňovania. Po prijatí pripomienok účastníkov konania bez návrhu vylúči uplatnenie doložky, ktorej protiprávna povaha vyplýva zo sporných skutočností.

Podľa posledného uvedeného ustanovenia vnútroštátne právo pripúšťa, aby súd *ex offio* konštatoval zánik nároku veriteľa na zmluvné úroky, aj keď sa spotrebiteľ v tomto smere nevyjadril, či už sa pred súd dostavil alebo nie, pokiaľ je tento žalobný dôvod predmetom kontradiktórneho konania.

Vo vnútroštátnom práve námietka neplatnosti zmluvy nie je len vecným dôvodom obrany voči žalobe o zaplatenie podanej veriteľom, ale samostatným návrhom.

Nad rámec toho, čo bolo uvedené o súvisiacom premlčaní, zrušenie zmluvy súdom bez návrhu spotrebiteľa – či už sa pred súd dostavil alebo nie – alebo bez súhlasu s takým zrušením v nadväznosti na to, že súd *ex officio* namietol nezrovnalosť, ktorá môže byť sankcionovaná neplatnosťou zmluvy, je spôsobilé porušiť dispozičnú zásadu, ako aj individuálnu a kolektívnu právnu istotu.

Zásada efektivity, ktorá má vo všeobecnosti odrádzať obchodníkov od postupov, ktoré nie sú v súlade s právnymi predpismi, však musí brať do úvahy nízku účasť spotrebiteľov na súdnych konaniach, z ktorej ale nie je možné na individuálnej úrovni vyvodiť uznanie dôvodnosti nárokov veriteľa ani súhlas s prípadným zrušením zmluvy.

Je teda potrebné položiť Súdnemu dvoru nižšie uvedené otázky, ktoré sa týkajú podmienok nevyhnutných na dosiahnutie rovnováhy medzi zásadou efektivity, dispozičnou zásadou a zásadou právnej istoty v súvislosti s tým, že súd *ex officio* rozhodne o neplatnosti úverovej zmluvy, aj keď sa spotrebiteľ v tomto smere nevyjadril.

Z TÝCHTO DÔVODOV

TENTO SÚD

[omissis]

vzhľadom na článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie

– predkladá Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie prejudiciálneho konania o týchto otázkach:

1. Bráni zásada účinnosti sankcie, ktorá vyplýva z článku 23 smernice 2008/48/ES, z hľadiska zásad právnej istoty a procesnej autonómie štátov tomu, aby súd nemohol *ex officio* uplatniť ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré vyplýva z článku 14 uvedenej smernice a s ktorým je vo vnútroštátnom práve spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy, po uplynutí päťročnej premlčacej lehoty, počas ktorej sa môže spotrebiteľ domáhať neplatnosti úverovej zmluvy formou žaloby alebo námietky?

2. Bráni zásada účinnosti sankcie, ktorá vyplýva z článku 23 smernice 2008/48/ES, z hľadiska zásady právnej istoty, zásady procesnej autonómie štátov a dispozičnej zásady tomu, aby súd nemohol rozhodnúť o neplatnosti úverovej zmluvy v nadväznosti na to, že *ex officio* uplatnil ustanovenie vnútroštátneho práva vyplývajúce z článku 14 uvedenej smernice, ak spotrebiteľ nenavrhne zrušenie zmluvy alebo s ním prinajmenšom nesúhlasí?

[omissis]